

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Ing. M. B.**
bytem X

proti

žalovanému: **Prvnímu náměstkovi policejního prezidenta**
sídlem Policejní prezidium Policie České republiky,
Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 22. 6. 2021,
č. j. PPR-12285-9/ČJ-2021-990130

t a k t o:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým první náměstek policejního prezidenta (dále jen „*žalovaný*“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále jen „*OS*“ nebo „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 10. 2. 2021, č. j. UOC-1041-46/ČJ-2016-OP (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byl žalobci výrokem I. přiznán na základě jeho žádosti o doplatek služebního příjmu za službu přesčas

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

konanou v období od 1. 1. 2007 do 18. 11. 2011 doplatek služebního příjmu v rozsahu 101 hodin za vykonanou službu přesčas nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017 v letech 2009 a 2010, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení (výroky II. až VII. prvostupňového rozhodnutí); dále mu nebyl výrokem VIII. prvostupňového rozhodnutí přiznán doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v rozsahu 97 hodin v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, která byla nařízena žalobci v období první poloviny roku 2009 z důvodu bezpečnostních opatření souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě Evropské unie. Současně ředitel OS IX. výrokem prvostupňového rozhodnutí zamítl nárok na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, který vznikl v období od 1. 1. 2007 do 17. 11. 2008 z důvodu promlčení, neboť lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru tři roky, není-li stanoveno jinak a marně uplynula dnem 18. 11. 2011, tj. dnem doručení předmětné žádosti. Žádost o doplatek služebního příjmu ve vztahu k období od 18. 11. do 31. 12. 2008, od 25. 3. do 31. 12. 2009, od 26. 2. do 31. 12. 2010 a od 1. 1. do 18. 11. 2011 byla X. až XIII. výrokem prvostupňového rozhodnutí zamítnuta, neboť v těchto obdobích nebyla žalobci nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že má za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný nevypořádal v odůvodnění s jeho důkazními návrhy a námitkami, a že žalovaný zatížil předmětné řízení ve věci žádosti o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v kalendářních letech 2007 až 2010 vadou spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu.
3. Žalobce v žalobě předně shrnuje a obsáhle popisuje průběh řízení v dané věci. K Ochranné službě byl žalobce převelen v lednu 2000, kdy zde bylo dle jeho názoru prosazováno nepsané pravidlo nařizování stovek přesčasových hodin v kalendářním roce, za jejich odsloužení bylo uděleno služební volno nebo následovalo peněžitě plnění. Dle žalobce změna nastala v roce 2007, po nabytí účinnosti zákona o služebním poměru, kdy došlo k prudkému nárůstu nařizování služby přesčas, a s tím i ke zneužívání institutu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.
4. Oddělení, pod které byl žalobce služebně zařazen, zajišťovalo výkon služby na objektech Poslanecké sněmovny a Senátu Parlamentu České republiky. Schůze obou komor Parlamentu ČR byly v průběhu kalendářního roku plánovány dopředu, takže bylo služebním funkcionářem lehce předvídatelné, kolik příslušníků bude třeba k zajištění této služby. Příslušníkům zajišťujícím přesčasovou službu u oddělení byla tato vždy na počátku kalendářního roku nařizována s odkazem na ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy bez služebního příjmu. I poté, kdy byl policistou splněn zákonný limit 150 hodin v kalendářním roce, byla i nadále nařizována tato služba přesčas s tím, že za takto odslouženou hodinu přesčas náležel již služební příjem nebo služební volno.
5. Služba přesčas má být zcela mimořádná, výjimečná a při jejím nařízení by měly být vždy splněny zákonem stanovené podmínky. Nařizování stovek přesčasových hodin za situace, kdy není vyhlášena mimořádná, výjimečná, ani krizová situace a na chráněných objektech

je prováděn běžný a standardní výkon služby, je v přímém rozporu se zákonem o služebním poměru. Ochranná služba tak více jak deset let řešila přesčasovou službou nedostatečné personální obsazení útvaru. Z řízení ve věci žádosti žalobce je rovněž patrná skutečnost, že služebnímu funkcionáři bylo předem známo, že stanovené úkoly nelze zajistit podřízenými příslušníky toliko prostřednictvím využití jejich základní doby služby v týdnu, proto dochází k nařizování služby přesčas. Služba přesčas - ale nejen do limitu 150 hodin – tak byla nařizována bez řádného odůvodnění její mimořádnosti a stala se běžnou součástí plánování služby v útvaru.

6. Žalobce má za to, že pro posouzení důvodnosti nařízení služby přesčas musí být ze správního spisu zřejmá příčinná souvislost mezi nařízením služby přesčas konkrétnímu příslušníkovi útvaru a konkrétními mimořádnými okolnostmi. Zároveň musí být nezpochybnitelně patrná samotná mimořádnost nastalých okolností, což dle názoru žalobce nelze z předloženého správního spisu zjistit, mimo přesčasové služby, které byly konány v rámci bezpečnostního opatření předsednictví České republiky v Radě EU.
7. Dále se žalobce v žalobě vyjádřil k promlčení nároku z nařízené služby přesčas za období od 1. 1. 2007 do 15. 11. 2008. Domnívá se, že i Městský soud v Praze v rámci předchozích soudních řízení uzavřel, že ho žalovaný nesprávně považoval za promlčený. Žalobce má za to, že se žalovaný neřídil právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10Ad 24/2016 - 90. Žalobce uvedl, že dne 9. 4. 2020 zaslal žalovanému vyjádření, kde mimo jiné uvedl, že v rozsudku městského soudu je vyspecifikována námitka promlčení, kde se uvádí: „*Soud konečně přisvědčil žalobci i v jeho námitce týkající se námitky promlčení vznesené formou části výroku Napadeného rozhodnutí ve vztahu k nárokům žalobce plynoucím z nařízené služby přesčas konané podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v roce 2007 a od 1. 1. 2008 do 17. 11. 2008. Současně však Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně potvrdil, že za nepřípustný způsob námitky promlčení je třeba považovat případ, kdy je tato námitka vůči příslušníkovi uplatněna poprvé až v rozhodnutí o odvolání... V nyní projednávané věci je přitom situace obdobná situaci posuzované v uvedeném případě Nejvyšším správním soudem, neboť námitka promlčení byla vůči žalobci poprvé uplatněna až v Napadeném rozhodnutí. Za této situace soudu s ohledem na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, čj. 1As 95/2017 - 25, s nímž se soud zcela ztotožnil a neshledal v posuzované věci důvodu se od něj jakkoli odchýlovat, soudu nezbylo, než zrušit Napadené rozhodnutí i z tohoto důvodu.*“
8. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že Ústavní soud opakovaně ve svých nálezech judikoval, že uplatnění námitky promlčení nesmí být učiněno v rozporu s dobrými mravy. Taková situace může nastat v případech, kdy služební funkcionář rozhoduje o nároku policistů uplatněném z důvodu protiprávního jednání samotného služebního funkcionáře, typicky v případě protiprávně nařízené služby přesčas. Pakliže následně služební funkcionář rozhoduje o uplatněných nárocích policistů vyplývajících právě z jeho protiprávního jednání a sám vznesl námitku promlčení, pak je taková námitka zjevně vznesená v rozporu s dobrými mravy, neboť jejím jediným účelem je zbavení se vlastní odpovědnosti za protiprávně získané obohacení a zbavení se povinnosti kompenzovat mu způsobenou škodu. Takto vznesená námitka promlčení by měla být posouzena jako nemravná a mělo by být povinností soudu poskytnout policistovi náležitou ochranu jeho práv.
9. Podle názoru žalobce je také nutné posoudit, zdali v případě prodlení s výplatou služebního příjmu může jeho příjemci vzniknout nárok na úrok z prodlení. Podle

Nejvyššího správního soudu může být odměna za vykonanou práci či službu spravedlivá pouze za předpokladu, že bude vyplacena včas. Pokud není vyplacena včas, musí to být s ohledem na požadavek spravedlnosti reflektováno v její výši v době placení. Žalobce se tak domnívá, že jelikož mu nebyl příjem v zákonem stanovené době proplacen, má tak nárok na úrok z prodlení s úhradou té částky, kterou je Policie ČR povinna mu vyplatit.

10. Každá služba přesčas byla evidována v tzv. „*knize služeb*“ vedené vedoucími skupin, nebo v „*knize služeb*“ vedené přímo na objektech pověřenými policisty. Uvedené knihy jsou u Ochranné služby archivovány a je v možnostech správního orgánu, žalovaného i soudu si tyto knihy za daná období roků vyžádat k nahlédnutí a doložit tak konkrétní důvody i dny, kdy byla služba přesčas nařízena, jakož i v jakém rozsahu byla vykonána. Je nepochybné, že v řízení správní orgán i žalovaný řádně nevymezili konkrétní důvody pro nařízení jednotlivé služby přesčas v rozhodném období. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), je na správním orgánu a na žalovaném, aby jednoznačným, průkazným a nepochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas nebyla z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, nežli připouští právní úprava. Proto je dle žalobce nezbytné, aby vedoucí příslušník u každé služby přesčas uvedl konkrétní důvody, proč ji nařídil, a je též nutné, aby tyto služby přesčas byly náležitým způsobem doloženy.
11. Žalobce dále v žalobě provedl analýzu nařízené a konané služby přesčas v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v rozsahu do 150 hodin v kalendářních letech 2007, 2008, 2009 a v rozsahu 48 hodiny v kalendářním roce 2010, za které uplatňoval doplatek služebního příjmu a úroky z prodlení. Namítal také, že některé služby přesčas prvostupňový orgán ani žalovaný v řízení neprokázal, argumentačně a listinami nedoložil, konkrétně ve dnech 31. 1. - 1. 2. 2009, 5. 2. - 6. 2. 2009, 17. 2. 2009, 7. 3. 2009 - 8. 3. 2009, 18. 3. 2009 a 24. 3. 2009.
12. Dále žalobce uvedl, že mu byl přiznán starobní důchod, přičemž žádal, aby mu byl do jeho výše připočten nárok na peněžitě plnění za výkon služby přesčas do limitu 150 hodin a tím o stanovení nového vyššího průměrného hrubého měsíčního příjmu, za předchozí tři kalendářní roky přede dnem skončení jeho služebního poměru. Orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ČR zmíněný přepoččet v souvislosti s doplatkem služebního příjmu za službu přesčas neprovedl z důvodu, že dosud nenabylo právní moci rozhodnutí o přiznání doplatku služebního příjmu za službu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem o služebním poměru.
13. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí dle názoru žalobce nijak nevypořádal důvody, proč se nezabýval předloženými důkazními návrhy a námitkami. Rozhodnutí musí vždy obsahovat vypořádání námitek účastníka řízení a vyhodnocení podkladů rozhodnutí. Žalovaný zatížil řízení ve věci doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v rozporu s ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v kalendářních letech 2007, 2008, 2009 a 2010 nejen vadou spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, ale rovněž postupoval i v rozporu se správním řádem, neboť v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal důkazní návrhy a námitky odvolatele, tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný předně uvedl, že se s argumentací žalobce neztotožňuje a je toho názoru, že ve vedeném řízení postupoval v souladu se zákonem o služebním poměru a rovněž s rozsudky

Městského soudu v Praze, které byly vydány v této věci již dříve a jsou pro tuto věc závazné.

15. Žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je téměř shodná s jeho odvoláním. Žalobce pouze neustále opakuje své odvolací námitky, s nimiž se žalovaný v rozhodnutí žalovaného dostatečným způsobem a důkladně vypořádal. Současně tak odkázal na znění rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí.
16. Žalovaný má dále za to, že se v nalézacím řízení řídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudcích správního soudu, a nikoli - jak tvrdí žalobce - že se jím neřídil, že v řízení obstruuje, nezjišťuje stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Jak žalovaným, tak ředitelem Ochranné služby byly posouzeny jednotlivé důvody nařízené služby přesčas žalobci ve vymezeném období, přičemž oba shodně dovodili, že důvody nařízené a vykonané služby přesčas žalobci v první polovině roku 2009 v rozsahu 97 hodin, které představují zajištění přípravy a realizace bezpečnostních opatření v souvislosti s předsednictvím České republiky v Radě EU, naplňují znaky důležitého zájmu služby. Takový názor je také souladný se závěrem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 26. 9. 2016, č. j. 10Ad 24/2016 – 90. Tento závěr byl rovněž podpořen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017 – 31.
17. V ostatních případech posuzované služby přesčas - vyjma služby vykonané v období, v němž bylo řádně v souladu s uvedeným rozsudkem namítnuto promlčení - byl žalobci rozhodnutím přiznán doplatek služebního příjmu.
18. Dále žalovaný uvedl, že spisový materiál byl náležitě doplněn po zrušujícím rozsudku městského soudu o potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a následně o podklady pro možnost přezkumu výpočtu přiznaného doplatku služebního příjmu žalovaným. U této služby přesčas, u níž se tedy nepodařilo prokázat výjimečné či mimořádné důvody, které by odůvodnily nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby, byla služba přesčas žalobci placena.
19. V případě nepřiznání doplatku služebního příjmu za službu přesčas v rámci promlčecího období (od 1. 1. 2007 do 17. 11. 2008), žalovaný uvedl, že ředitel OS uplatnil námitku promlčení v této věci v souladu se zákonem a se závaznou judikaturou. Již v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se ředitel OS náležitě zabýval (dle požadavku městského soudu) také otázkou, zda nebyla námitka promlčení uplatněna v rozporu s dobrými mravy, což s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2As 4/2015 – 26, a na okolnosti případu nebylo shledáno. Rovněž žalobce nenamítal ani nic nedoložil k tomu, že by uplynutí promlčecí doby sám nezavinil, tj. že mu bránila překážka v dřívějším uplatnění svého nároku.
20. Žalovaný také nesouhlasí s námitkou, že se v rámci odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s tím, proč se nezabýval důkazními návrhy a námitkami a konstatoval, že se jedná o velmi obecnou námitku, v níž žalobce neuvádí, konkrétně kterým důkazním návrhům a námitkám se žalovaný ve svém rozhodnutí nevěnoval a nevypořádal se s nimi. Současně žalovaný uvedl, že se v rámci odůvodnění rozhodnutí detailně zabýval každou námitkou a návrhem na dokazování žalobce (str. 13 – 26 napadeného rozhodnutí).
21. Žalovaný má tedy za to, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o služebním poměru. V odůvodnění uvedl důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů

vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

22. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
23. Žalobce doručil dne 18. 11. 2011 řediteli Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „ÚOÚC“) žádost o doplacení služebního příjmu za službu přesčas nařízenou v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, za období od účinnosti zákona o služebním poměru. Ředitel ÚOÚC předmětnou žádost zamítl rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 4610/2011 ze dne 30. 11. 2011.
24. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání dne 9. 12. 2011, které náměstek policejního prezidenta zamítl rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. j. PPR-23863-4/ČJ-2011-99KP ze dne 26. 3. 2012.
25. Žalobce podal proti danému rozhodnutí žalobu, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 2. 2016, č. j. 9Ad 19/2012 – 46, tak, že zrušil zmíněné rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.
26. První náměstek policejního prezidenta rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. j. PPR-23863-28/ČJ-2011-990131 ze dne 23. 8. 2016 změnil rozhodnutí ředitele ÚOÚC ve věcech služebního poměru č. 4610/2011 ze dne 30. 11. 2011.
27. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce další správní žalobu k Městskému soudu v Praze, o níž soud rozhodl rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10Ad 24/2016 – 90, jímž zrušil rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-23863-28/ČJ-2011-990131 ze dne 23. 8. 2016, a věc vrátil k dalšímu řízení opětovně se závěrem, že i přes doplnění spisového materiálu v odvolacím řízení není možné provést věcný přezkum každého jednotlivého odvolatelem uplatněného nároku.
28. V návaznosti na to první náměstek policejního prezidenta rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. j. PPR-23863-45/ČJ-2011-990131 ze dne 20. 12. 2019 zrušil rozhodnutí ředitele ÚOÚC ve věcech služebního poměru č. 4610/2011 ze dne 30. 11. 2011, a vrátil věc služebnímu funkcionáři, který dané rozhodnutí vydal, respektive řediteli OS (poznámka soudu: od 1. 9. 2016 je ÚOÚC přejmenován na OS) k novému projednání a rozhodnutí.
29. Následovalo vydání rozhodnutí ředitele OS ve věcech služebního poměru č. j. UOC-1041-28/ČJ-2016-OP ze dne 22. 6. 2020, které však bylo rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-22656-8/ČJ-2020-990131 ze dne 30. 9. 2020 zrušeno, podle odůvodnění pak především pro nepřezkoumatelnost, a vráceno řediteli OS k novému projednání a rozhodnutí.
30. Ředitel OS dne 10. 2. 2021 vydal nové rozhodnutí, č. j. UOC-1041-46/ČJ-2016-OP, proti kterému podal žalobce odvolání. Rozhodnutí ředitele OS následně žalovaný potvrdil dne 22. 6. 2021 žalobou napadeným rozhodnutím (viz bod 1 odůvodnění tohoto rozsudku).

V. Posouzení věci soudem

31. Městský soud v Praze nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud následně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
32. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 12. 4. 2022 žalobce setrval na podané žalobě a zopakoval, že k Ochranné službě nastoupil v roce 2000, až do konce roku 2007 platil systém, podle něhož služba přesčas byla považována za složku práce. Ochranná služba čítala pět skupin příslušníků, kteří obsáhli sedmidenní pracovní dobu a sloužili čtyřadvacetihodinové směny. Až do ledna 2007 se služba přesčas běžně proplácela. Po novele služebního zákona v roce 2008 nastal problém, rozsah služby narůstal a byl jen určitý počet příslušníků, kteří museli zajistit ochranu zájmových objektů. Příslušníci ochrany se „točili“ na jednotlivých stanovištích po jedné hodině, a pokud jejich případná neschopnost nebyla známa předem, nebyla za ně žádná náhrada, kromě toho většina příslušníků ochrany byla mimopražská, takže narychlo nebylo možno náhradu sehnat a zajistit. Služby se tak musely zajistit prostřednictvím služby přesčas. Ta byla proplácena jen do 150 hodin ročně. Zároveň je třeba uvést, že služba přesčas byla nařizována rozkazem, takže nebylo o čem diskutovat. Žalobce sloužil až do roku 2010, kdy utrpěl služební úraz, v té době měl například během dvou měsíců už 48 přesčasových hodin. Pak byl dva roky v pracovní neschopnosti, během níž za něj někdo musel sloužit jako náhrada, potom byl propuštěn. Žalobce poukázal na to, že existoval harmonogram služeb pro každého příslušníka, z něj žalobce vycházel při podání své žádosti. Služební orgán nejprve tvrdil, že veškerá služba přesčas byla nařizována podle § 54 služebního zákona, názor změnil až na základě prvního zrušujícího rozsudku městského soudu. Pak žalovaný sice akceptoval několik přesčasových hodin, ale při nahlížení do spisu žalobce zjistil, že ve spise dosud stále není založena kniha služeb, která se vedla a která by nejspolehlivěji ověřila, kdy příslušník službu přesčas sloužil. Tyto knihy služební orgán nebyl schopen dodat, přitom elektronický systém plánu služeb v roce 2008 ještě neexistoval. Napadené rozhodnutí sice žalobci přiznává právo na zaplacení několika hodin přesčas, ale nelze z něj rozeznat, podle čeho žalovaný tyto hodiny určoval. Žalobce i nadále požaduje za rok 2009 proplatit dalších 51 přesčasových odsloužených hodin, přitom soud zavázal žalovaného povinností objasnit i další přesčasové hodiny, což se nestalo. Pokud byly žalobci přiznány úroky z prodlení, není z napadeného rozhodnutí patrné, jakou částku tvoří, v době, kdy žalobce psal žalobu, ještě proplacené peníze ze služeb přesčas neobdržel. Ze strany žalovaného jde o naprostou aroganci, kdy nerespektuje předchozí rozhodnutí soudu a jeho pokyny nesplnil, námitku promlčení uplatňuje stále stejně, byť řízení probíhá nepřetržitě od roku 2011. Žalobce výslovně uvedl, že nepožaduje proplacení služby přesčas za hodiny odsloužené v rámci ochrany při předsednictví České republiky v Radě EU, ani nepožaduje proplacení služby přesčas v rozsahu 101 hodin, která mu již byla uhrazena, ale požaduje proplatit službu přesčas za rok 2007 v rozsahu 150 hodin, službu přesčas za rok 2008 v rozsahu 150 hodin a službu přesčas za rok 2009 v rozsahu 51 hodin včetně úroků z prodlení.
33. Zástupkyně žalovaného správního orgánu u jednání soudu uvedla, že žalovaný trvá na zamítnutí žaloby, když napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy i předcházejícími rozhodnutími Městského soudu v Praze. Žalovaný doložil výpisy z doby služby, provedl analýzu těchto služeb přesčas a přiznal žalobci nárok na všechny služby

přesčas, u nichž to bylo možné z hlediska uplatnění námitky promlčení části nároku a prokázání charakteru služby přesčas. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Právní rámec

34. Předmětem sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda byly žalobci přesčasy nařizovány v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Právě posouzení této otázky je přitom zásadní a klíčové pro posouzení nároku žalobce na proplacení poměrné části služebního příjmu.
35. Soud úvodem připomíná, že podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v rozhodném znění lze *„příslušníkovi...v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce“*.
36. Podle § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že *„jestliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídít po dobu krizového stavu anebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1“*.
37. Podle § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru pak *„za službu přesčas se podle odstavců 1 a 2 považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. U příslušníka s kratší dobou služby v týdnu se za službu přesčas nepovažuje služba, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu“*.
38. Podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru *„příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce“*.
39. Z ustanovení § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru se podává, že *„příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část příznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.“*
40. Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru se *„za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru“*.
41. Podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *„právo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlédne jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.“*
42. Podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru konečně platí, že *„lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.“*
43. Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce nařizována pouze v *důležitém zájmu služby* (mimo případy krizového stavu nebo výjimečné případy ve veřejném zájmu dle § 54 odst. 2, kdy lze nařídít službu přesčas i nad rámec tohoto limitu). V takovém případě nedochází k navýšení služebního příjmu, neboť při jeho stanovení je již s případnými přesčasovými hodinami počítáno (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku

a zvláštního příplatku. Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4Ads 11/2013 - 41, publikovaný pod č. 2900/2013 ve Sbírce NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná i online z www.nssoud.cz).

VII. Posouzení důvodnosti žalobních bodů

44. Žaloba není důvodná.
45. Úvodem soud zdůrazňuje, že smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není ani polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Nesouhlas žalobce a jeho neustále opakovaná a rozvíjená argumentace tak v daném případě nemohla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, z jehož odůvodnění je patrné, že se orgány obou stupňů konkrétními důvody vydání rozhodnutí zabývaly a své závěry srozumitelně vyjádřily v odůvodnění rozhodnutí.
46. Žaloba – tak jak byla žalobcem formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Značně obsáhlý a souvislý text žaloby samotné i jejího doplnění či rozvinutí (doručené bezprostředně před nařízeným soudním jednáním a téměř rok po uplynutí zákonné lhůty pro podání a doplnění žaloby), bohatě doplněný obsáhlou citací konkrétních soudních rozhodnutí v jiných věcech, v němž však lze jen obtížně jednoznačně určit, zda namítané vady se vztahují k rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nebo i k rozhodnutím žalobou napadeným, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančních rozhodnutí byly žalobcem vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací správní orgán, to vše umožnilo Městskému soudu v Praze provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry obecným způsobem vyjma těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobitelné k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.
47. Jak již soud výše opakovaně uváděl, podle ustálené judikatury povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci sp. zn. 16034/90, *Van de Hurk vs. Nizozemí*). Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání (jako je tomu v nyní posuzované věci – pozn. městského soudu) by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či

následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, [dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4Ads 58/2011 - 72).

48. Výše uvedené neznamená, že by správní orgán ve svém rozhodnutí nemusel uvést žádné rozhodné skutečnosti, vždy je třeba, aby bylo zřejmé, jaký skutkový stav byl zjištěn, jaké závěry z tohoto zjištění vyplývají z pohledu aplikace právního předpisu, který byl užit v té které konkrétní věci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9As 71/2008 – 109 či ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8As 60/2009 - 73). Tyto předpoklady však žalobou napadené rozhodnutí bezesbýtku naplňuje.
49. Úkolem soudu není ani nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci či nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platicími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8Afs 85/2007 – 54).
50. Městský soud v Praze především připomíná konstantní judikaturu, podle které povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7As 79/2012 - 54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7As 182/2012 - 58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1Afs 88/2013 - 66).

A.

51. K otázce nařízení služby přesčas existuje rozsáhlá judikatura správních soudů, podle níž musejí být splněny následující podmínky, aby byla služba přesčas nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru: 1) důležitý zájem služby, 2) z něj vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah do 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu (viz především rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10A 34/2010 - 28).
52. Žalovaný žalobci výrokem I. až VII. prvostupňového rozhodnutí vyhověl a přiznal mu doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v letech 2009 a 2010, a to spolu se

zákonným úrokem z prodlení. Žalobce nijak konkrétně nerozporoval výši doplatku služebního příjmu ani zákonného úroku z prodlení v uvedeném období let 2009 a 2010, pouze popsal právní úpravu pro její výpočet a uvedl, že má nárok na úrok z prodlení s úhradou té částky, kterou je Policie ČR povinna mu vyplatit.

53. Soud má za prokázané, že žalovaný v tomto ohledu postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, tj. nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb., s účinností od 28. 4. 2005 do 30. 6. 2010. Uvedená právní úprava byla aplikovaná právě proto, že prodlení spojené s úhradou jednotlivých dlužných částek žalobci vzniklo v období od 16. 6. 2009 do 16. 6. 2010. Odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a přehledně uvádí, jak postupoval žalovaný při stanovení výše doplatku služebního příjmu a zákonného úroku z prodlení (str. 6 - 9 prvostupňového rozhodnutí), což také plyne i z obsahu správního spisu. Taktéž prvostupňový orgán na základě námitky žalobce a pokynu žalovaného do spisu založil podklady, ze kterých lze informace, jak byly údaje uvedené v tabulkách prvostupňového rozhodnutí získány, spolehlivě doložit (str. 531-540; 542 až 550 a 570).

B.

54. Výrokem VIII. prvostupňového rozhodnutí nebyl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v rozsahu 97 hodin v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 32. 12. 2017, která byla nařízena žalobci v období první poloviny roku 2009 z důvodu bezpečnostních opatření souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě Evropské unie.
55. V tomto případě není sporu o tom, že ve vztahu k období prvního pololetí roku 2009, konkrétně ke službám přesčas nařízeným žalobci ve dnech 8. 1., 10. – 11. 1., 15. – 16. 1., 23. 1., 28. 1., 31. 1., 17. 2. a 24. 3. 2009 z důvodu předsednictví České republiky v Radě Evropské unie, se jednalo o mimořádnou bezpečnostní akci krátkodobého charakteru, která s sebou nesla nutnost vykonávat další bezpečnostní opatření náročná na síly a prostředky, která nejsou ve standardním výkonu služby v takovém rozsahu a intenzitě realizována, tudíž byl dán „*důležitý zájem služby*“ pro v souvislosti s ním nařizované služby přesčas. Ostatně tento závěr podpořil v případě srovnatelném s právě projednávanou věcí i Nejvyšší správní soud ve svém recentním rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017 – 31, a taktéž zdejší soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10Ad 24/2016 – 90, když mimo jiné uvedl: „*Z týchž důvodů zdejší soud zároveň nemohl přisvědčit žalobní námitce žalobce, že v době předsednictví České republiky v Radě Evropské unie se jednalo o „běžný a standardní výkon služby“, když tento předsednický status krátkodobě (půlročně) zatížil žalobcův útvar zvýšenými bezpečnostními riziky a dočasně rozšířeným počtem chráněných objektů, na něž nemělo smysl trvale rozšiřovat počet příslušníků Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, nýbrž bylo lze v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pro výjimečnost této události krátkodobou nedostatečnou personální vybavenost nahrazovat právě a jen z tohoto důvodu nařizováním služby přesčas.*“

C.

56. Výrokem IX. prvostupňového rozhodnutí zamítl žalovaný nárok žalobce na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, který vznikl v období od 1. 1. 2007 do 17. 11. 2008 z důvodu promlčení, neboť lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního

oměru činí podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru tři roky, není-li stanoveno jinak a marně uplynula dnem 18. 11. 2011, tj. dnem doručení předmětné žádosti.

57. Žalovaný upozornil žalobce sdělením ze dne 23. 11. 2020, č. j. UOC-1041-42/ČJ-2016-OP, že ve vztahu ke službě přesčas nařízené v důležitém zájmu služby a konané podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12 2017, je uplatněno zamítnutí nároků na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v rozporu se zákonem, které vznikly v období od 1. 1. 2007 do 17. 11. 2008, a to z důvodu promlčení práva na doplatek služebního příjmu podle § 206 zákona o služebním poměru, jelikož lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru marně uplynula dnem 18. 11. 2011. Námitka promlčení byla tudíž uplatněna v souladu se zákonem o služebním poměru, když ji ředitel OS uplatnil již v průběhu nalézacího řízení.
58. Žalobce namítal, že služebním funkcionářem uplatněná námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, neboť služební funkcionář věděl o personálním podstavu. Služba přesčas byla - a je - běžnou službou. Žalobce současně odkázal na judikaturu soudů, která se vyjadřovala k otázce, kdy je námitka promlčení uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Dále měl za to, že námitka promlčení byla uplatněna nesprávně, když soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10Ad 24/2016 – 90, uvedl: *„Soud konečně přisvědčil žalobci i v jeho námitce týkající se námitky promlčení vznesené formou části výroku Napadeného rozhodnutí ve vztahu k nárokům žalobce plynoucím z nařízené služby přesčas konané podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v roce 2007 a od 1. 1. 2008 do 17. 11. 2008. Současně však Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně potvrdil, že za nepřipustný způsob námitky promlčení je třeba považovat případ, kdy je tato námitka vůči příslušníkovi uplatněna poprvé až v rozhodnutí o odvolání...V nyní projednávané věci je přitom situace obdobná situaci posuzované v uvedeném případě Nejvyšším správním soudem, neboť námitka promlčení byla vůči žalobci poprvé uplatněna až v Napadeném rozhodnutí. Za této situace soudu s ohledem na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, čj. 1 As 95/2017 - 25, s nímž se soud zcela ztotožnil a neshledal v posuzované věci důvodu se od něj jakkoli odchýlovat, soudu nezbylo, než zrušit Napadené rozhodnutí i z tohoto důvodu.“*
59. K tomu zdejší soud uvádí, že se jedná o zcela jinou situaci, kdy prvostupňový orgán uplatnil námitku promlčení až ve svém rozhodnutí a nikoli již v nalézacím řízení. Tato vada byla již v novém rozhodnutí zhojena, když námitka promlčení byla uplatněna takovým způsobem, aby na ní mohl žalobce reagovat ještě před vydáním rozhodnutí ve věci, tj. v nalézacím řízen. Z tohoto důvodu měl žalobce možnost se k této právní skutečnosti vyjádřit.
60. Stejně tak nebyla námitka promlčení ze strany žalovaného soudem shledána v rozporu s dobrými mravy, když v rámci této úvahy soud vyšel z konstantní judikatury civilních soudů. Nejvyšší soud k námitce uplatněné v rozporu s dobrými mravy ve svém rozhodnutí ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 23Cdo 123/2011, uvedl, že *„[...] dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl*

nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.”

61. Z citovaného rozhodnutí je zřejmé, že námitku promlčení lze označit za rozpornou s dobrými mravy, pokud je jejím hlavním cílem poškodit či znevýhodnit povinnou osobu. V nyní projednávané věci však nelze dospět k závěru, že by jediným účelem uplatněné promlčecí námitky bylo poškození žalobce. Žalovaný je v případě všech projednávaných nároků policejních příslušníků na služební příjem zjevně veden snahou o dosažení cíle hospodářského a směřuje vůči všem příslušníkům útvaru. Z obsahu správního spisu, jakož z přístupu žalovaného, není zřejmé, že by se konkrétně žalobce snažil úmyslně poškodit či jakkoli znevýhodnit. Rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy by rozpor s dobrými mravy byl ve výjimečné intenzitě. Tyto předpoklady v dané věci splněny nebyly.
62. Současně nelze přisvědčit žalobci, že by se služební funkcionář snad dopustil protiprávního jednání, pokud nařídil službu přesčas, aby zajistil výkon služby. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4Ads 11/2013 – 41, uvádí: *„Zajištění činnosti bezpečnostních sborů v potřebném rozsahu by mělo být považováno za základní prioritu státu, k čemuž by měly být vyčleněny potřebné finanční prostředky. Nicméně i v případě, že je stát není schopen, byť z objektivních důvodů, ve svém rozpočtu nalézt, nemůže rezignovat na dodržování jednotlivých ustanovení služebního zákona týkajících se způsobu výkonu služby příslušníků bezpečnostních sborů. Proto i při nedostatku finančních prostředků určených na provoz bezpečnostního sboru, musí stát zajistit dodržování zákonnosti služby přesčas, a to například omezením jeho činnosti, zvýšením základní doby služby v týdnu či plošným snížením základního tarifu služebního příjmu příslušníků za současného zvýšení jejich počtu, aby tak bylo možné zajistit plnění úkolů bezpečnostního sboru, především v rámci základní doby služby a zachovat výjimečnou povahu výkonu služby přesčas. Taková opatření samozřejmě vyžadují změny příslušných právních předpisů, jejichž schválení nemohou vedoucí příslušníci ovlivnit, takže ti jsou za stávající právní úpravy a nedostatku finančních prostředků na provoz příslušných útvarů bezpečnostního sboru s největší pravděpodobností nuceni zajistit plnění jejich úkolů jen za cenu trvalého nařizování výkonu služby nad rámec základní doby služby v týdnu, za což nemohou nést odpovědnost sankční povahy.“*

D.

63. Žádost o doplatek služebního příjmu ve vztahu k období od 18. 11. do 31. 12. 2008, od 25. 3. do 31. 12. 2009, od 26. 2. do 31. 12. 2010 a od 1. 1. do 18. 11. 2011 byla X. až XIII. výrokem prvostupňového rozhodnutí zamítnuta, neboť v těchto obdobích nebyla žalobci nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017. Toto období do výroku zahrnul prvostupňový orgán z důvodu pokrytí celého požadovaného období. Žalobce v tomto období neuvedl konkrétní dny výkonu služby přesčas, za které by doplatek požadoval či by uvedený výrok jinak napadal.
64. Soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, v níž žalobce uváděl, že některé služby přesčas prvostupňový orgán ani žalovaný v řízení neprokázal, argumentačně a listině nedoložil, konkrétně ve dnech 31. 1. - 1. 2. 2009 (31. 1. 2009 byla služba přesčas zahrnuta v rámci výroku VIII. prvostupňového rozhodnutí a jednalo se bezpečnostní opatření

k zasedání EU), 5. 2. – 6. 2. 2009, 17. 2. 2009 (služba přesčas byla zahrnuta v rámci výroku VIII. prvostupňového rozhodnutí a jednalo se bezpečnostní opatření k zasedání EU), 7. 3. 2009 - 8. 3. 2009 (služba přesčas dne 7. 3. 2009 byla promítnuta ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí a nárok byl přiznán), 18. 3. 2009 (služba přesčas dne 18. 3. 2009 byla taktéž promítnuta ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí a nárok byl přiznán) a 24. 3. 2009. V ostatních dnech nebyl výkon přesčasových služeb žalobcem v řízení nijak prokázán ani doložen.

65. Celkový rozsah vykonané služby přesčas vychází ze spisového materiálu (výpis z přehledů doby služby přesčas vykonané žalobcem předložených OP PP ze dne 16. 5. 2019, č. j. PPR-14335-2/ČJ-2016-990763, výpis EKIS a potvrzení o mzdě za posuzované období, analýza služby přesčas předložená vedoucím odboru ochrany objektů zvláštního významu ÚOÚC přípisem ze dne 27. 5. 2016, č. j. UOC-1041-2/ČJ-2016-950070) Tyto údaje odpovídají rovněž tvrzením žalobce o celkovém počtu vykonaných služeb přesčas v jednotlivých letech. Soud přisvědčuje žalovanému, že neshledává za potřebné doplnit spisový materiál podle požadavku žalobce, jenž navrhuje doplnění o záznamy z knih služeb vedených na objektech, jelikož důvody nařizené služby přesčas vycházejí z jiných podkladů, zejména výše uvedených. Soud má za jednoznačně prokázané, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

E.

66. Žalobce také namítal, že se žalovaný v rámci odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s tím, proč se nezabýval důkazními návrhy a námitkami.
67. Soud ověřením spisové dokumentace taktéž neshledal jakéhokoliv porušení žalobcova práva v řízení, když byl žalobce dvakrát vyzván k seznámení se spisovým materiálem, a to dopisem ze dne 23. 11. 2020, č. j. UOC-1041-42/ČJ-2016-OP a dopisem ze dne 5. 1. 2021, č. j. UOC-1041-44/ČJ-2016-OP. Svého práva nahlížet do spisu žalobce nevyužil. Stejně tak soud přisvědčuje žalovanému, že zákon o služebním poměru ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, nezakládá osobě oprávněné k nahlížení do spisu právo na to, aby jí správní orgán zasílal kopii spisu nebo jeho části poštou či elektronicky. Současně byly žalobci poskytnuty kopie jím vybraných dokumentů (str. 659 spisového materiálu). Rovněž mohl žalobce činit návrhy na doplnění dokazování, což také činil.
68. K uvedené námitce předně soud konstatuje, že žalobce neuvedl, jaké konkrétní návrhy a námitky žalovaný nevypořádal, vyjma záznamu z knih služeb, což bylo vyloženo výše. Žalovaný se v rámci odůvodnění rozhodnutí detailně zabýval každou námitkou a návrhem na dokazování žalobce (str. 13 – 26 napadeného rozhodnutí). Námitka není důvodná.

F.

69. Dále žalobce uvedl, že mu byl přiznán starobní důchod, přičemž žádal, aby mu byl do jeho výše připočten nárok na peněžitě plnění za výkon služby přesčas do limitu 150 hodin a tím o stanovení nového vyššího průměrného hrubého měsíčního příjmu, za předchozí 3 kalendářní roky, přede dnem skončení služebního poměru. Zmíněný přepočít v souvislosti s doplatkem služebního příjmu za službu přesčas nelze provést, dokud rozhodnutí o přiznání doplatku služebního příjmu, za službu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem o služebním poměru nenabyde právní moci, což bylo také žalobci sděleno orgánem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ČR. Soud shodně se žalovaným upozorňuje, že

stanovení nové výše výsluhového příspěvku a přepočet starobního důchodu nejsou předmětem tohoto řízení a není tak možné k této námitce přihlížet.

70. Soud doplňuje, že s ohledem na výše uvedené závěry považoval již za nadbytečné posuzovat další námitky žalobce týkající se například tvrzení, že nařizování služeb přesčas bylo plánovanou praxí, v důsledku níž útvar řešil nedostatečné personální obsazení, dále že měli příslušníci k dispozici až na jeden rok dopředu vytvořený plán a tak bylo lehce předvídatelné, kolik příslušníků bude ten který den zajišťovat službu nebo že na příslušníky konající tuto službu nebyly kladeny žádné zvláštní nadstandartní ani kvalifikační předpoklady, takže bylo možné je ihned nahradit jinými policisty bez praxe a dlouhodobé přípravy ve výkonu služby. Uvedené námitky by nebyly způsobily ovlivnit jednotlivé výroky, vzhledem k tomu, že výrokem I. až VII. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci vyhověno, výrokem VIII. prvostupňového rozhodnutí bylo najisto prokázáno, že se jednalo službu přesčas v důležitém zájmu služby, výrokem IX. prvostupňového rozhodnutí byl zcela v souladu se zákonem nárok žalobce na doplatek služebního příjmu za nařizenou službu přesčas zamítnut z důvodu promlčení a výrokem X. až XIII. prvostupňového rozhodnutí byla žádost o doplatek služebního příjmu ve vztahu k období od 18. 11. do 31. 12. 2008, od 25. 3. do 31. 12. 2009, od 26. 2. do 31. 12. 2010 a od 1. 1. do 18. 11. 2011 zamítnuta, neboť v těchto obdobích nebyla žalobci nařizována služba přesčas.

G.

71. Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani námitku, v níž žalobce opakovaně poukazoval na to, že se žalovaný odmítá řídit závazným právním názorem, který vyslovil Městský soud v Praze v předcházejících zrušujících rozsudcích ze dne 10. 2. 2016, č. j. 9Ad 19/2012 – 46, a ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10Ad 24/2016 – 90. Tuto svoji námitku žalobce zjevně opírá o své nesouhlasné stanovisko se skutkovým a právním posouzením žalovaného, neboť bližší argumentaci k této námitce žaloba postrádá. Je zřejmé, že žalobce i nadále zastává názor, že mu nebylo vyhověno ve větším rozsahu, než činí žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, a pokud se námitka nedodržení závazného právního názoru týká posouzení námitky promlčení, o ní soud pojednal výše v části C odůvodnění tohoto rozsudku. Městský soud nad rámec výše uvedeného uvádí, že po posouzení věci shledal, že z napadeného rozsudku je zjevné, že žalovaný následoval právní názor městského soudu vyjádřený v posledním rušícím rozsudku a samotný nesouhlas žalobce s posouzením věci žalovaným nečiní toto rozhodnutí nezákonným.

VII. Závěr a náklady řízení

72. Soud uzavírá, že v napadeném rozhodnutí neshledal namítané vady, neboť z rozhodnutí je seznatelné, z jakých skutkových okolností žalovaný vycházel a které ustanovení aplikoval na daný případ. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou rovněž přezkoumatelným způsobem zhodnoceny návrhy a námitky žalobce. Městský soud v Praze tak má za to, že žalovaný i prvostupňový orgán se dostatečným způsobem vyjádřili k argumentaci žalobce a své úvahy náležitě zdůvodnili. Pro zrušení napadeného rozhodnutí tedy nebyl dán důvod.
73. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

74. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, kterému by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jejího běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 12. dubna 2022
v. r.

Mgr. Marek B e d ř i c h
předseda senátu